

MARIUS DAHLSTGAARD

BRØDRENE FRA FANØ

EN HISTORIE OM SØFOLK OG SMUGLERE

ILLUSTRERET AF AXEL MATHIESEN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG . KØBENHAVN

I. I Klitten.

Peter var bleven sendt til Stranden for at grave efter Sandorm til Madding.

Han var begyndt at søge lige Vest for Byen, men der var ikke en Orm at finde, og saa gik han længere mod Syd. Der kendte han et Sted, hvor der plejede at være Orm i Massevis; men der var et godt Stykke Vej at gaa.

Det var han heller ikke ked af, for han fandt altid, at det var saa morsomt at gaa paa Stranden, naar det var Ebbetid. Der var altid noget at se efter. Snart var en Flynder ikke kommet med, da Vandet trak sig tilbage, og snart laa en af de store, brune Taskekrabber og fægtede med sine Klosakse mod ham, naar han kom hen til den. Men det hjalp den ikke noget, baade den og Flynderen kom i Posen, og det kunde nok være, at han var velkommen, naar han kom hjem med en god Posefuld af den Slags.

Baade Krabber og Flynder smager godt.

Man kunde ogsaa finde andre Ting paa Stranden. Der kunde drive de mærkeligste Ting i Land. En Gang havde han fundet en lille Tønne Rødvind. Den havde Handelsmanden i Odden, som man den Gang mest kaldte Nordby, givet ham en Specie for, og det var mange Penge.

En anden Gang saa han noget mørkt ligge lige i Strandkanten. Da han kom derhen, var det en død Mand. Hans Plejefader, Niels Henrik, sagde, at det var en hollandsk Fisker. Han havde nogle underlige Bukser paa af et Snit, som slet ikke brugtes paa Fanø.

Byens Folk tog ham og bar ham op i Klitten og begravde ham der. Saa var man fri for den megen Ulejlighed med at løbe til Birkedommer og Præst og andre Øvrigheds-personer. — Det var jo kun en Strandvasker, og af dem drev der mellem Aar og Dag mange op paa Kysten.

Naa, her maatte der nok være Sandorme. De mange smaa, runde Høje paa den graa Strandbund viste det tydeligt.

Peter tog Spaden ned fra Skulderen og begyndte at grave. Mærkerne slog ikke fejl. — Den ene lange grimme Sandorm efter den anden blev pillet op og puttet i Sækken. Der skulde mange til i Dag, hvis Niels Henrik og hans Makker skulde faa nok til de mange Kroge, der skulde sættes ud i Morgen tidlig.

Men Peter var flittig, og der var kun faa trettenaars Dreng, der var dygtigere til at finde Agn end han. — Han maatte imidlertid skynde sig. Vandet vilde snart begynde at stige, og saa maatte han bort fra den brede Forstrand og ind til Klitten.

Det var næsten ganske stille Vejr. Den eneste Lyd, der hørtes, var Dønningens dovne Bølgeslag og Maagernes hæse Skrig. Naar han forlod de Huller, som han gravede efter Ormene, kom de smukke, hvide Fugle sejlene med bløde Vingeslag og saa omhyggeligt efter, om der skulde være en lille Bid til dem.

Nu kom Højvandet. Det kom ganske sagte sivende. Det var helt morsomt at se, som det samlede sig i Sporene efter hans nøgne Fødder og i de Huller, han havde gravet.

Han løftede Posen op. Den vejede pænt til, saa der maatte vel være Agn nok for denne Gang. — Ellers havde det været en daarlig Dag. Ikke saa meget som et eneste lille Stykke Rav havde han fundet. Det var endda den Slags, der gav Fortjeneste. Det andet var Pligtarbejde, som skulde gøres.

Vejret havde forandret sig svært nu mod Aften. Vestenvinden begyndte at friske lidt op. Den graa Vold, som hele Dagen havde hængt ude over Havet, tog til at bevæge sig. Den kom nærmere og nærmere, og samtidig tog Lyset af for hvert Minut. — Peter vidste nok, hvad det var. Det var Havgusen, som kom, denne ækle, klamme Taage, som selv paa varme Sommerdage kan faa Folk til at fryse til Marv og Ben.

Han bandt resolut sin Pose sammen, tog baade den og Spaden paa Nakken og begyndte at gaa ind mod Klitten.

